JULIANE KOKOTT FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. július 15.[1]

C-351/20. P. sz. ügy

Liviu Dragnea
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezési eljárás – Európai Regionális Fejlesztési Alap – 2007 és 2013 közötti román regionális operatív program – Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) vizsgálatai – Vizsgálati jelentések – A nemzeti korrupcióellenes hatóság felszólítása nyomozás megindítására uniós források jogellenes felhasználása miatt – Nemzeti nyomozási eljárás – Az OLAF korábbi vizsgálati eljárására vonatkozó vizsgálat megindítására vonatkozó kérelem – Iratbetekintési és az iratokhoz való hozzáférés iránti kérelem – Elutasítás – Megsemmisítés iránti kereset – Elfogadhatóság”

I. Bevezetés

1. Az Unió pénzügyi érdekeinek védelme érdekében az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) széles vizsgálati hatáskörrel rendelkezik. Az OLAF által lefolytatott vizsgálatokról szóló 883/2013 rendelet[2] ezért alapvető eljárási garanciákat ír elő az ilyen vizsgálat alá vont személyek számára. E rendelkezések hivatottak biztosítani, hogy az érintettek jogait tiszteletben tartják az OLAF vizsgálati tevékenysége során. Kétségtelen ugyanis, hogy az említett vizsgálatok érintik az általuk érintett személyek jogait.

2. Ezzel szemben vitatott, és láthatóan véglegesen nem tisztázott kérdés, hogy az uniós bíróságok előtt megtámadhatók-e, és ha igen, milyen mértékben az OLAF által a vizsgálatai végén készített végleges jelentések. Ugyanakkor a jelen fellebbezési eljárás keretében végső soron nem szükséges határozni erről a kérdésről, mivel ez a jelen ügyben nem releváns. Függetlenül ugyanis attól, hogy a felperes megtámadhatta volna-e a Törvényszék előtt az OLAF jelen ügyben szóban forgó két jelentését, keresete e tekintetben elkésett volt.

[1] Eredeti nyelv: német.

[2] Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.). A hivatkozott rendeletet a jelen ügyben érintett vizsgálatok befejezése óta két alkalommal módosították, legutóbb a 883/2013/EU, Euratom rendeletnek az Európai Ügyészséggel való együttműködés és az Európai Csalás Elleni Hivatal vizsgálatai hatékonysága tekintetében történő módosításáról szóló, 2020/2223 EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2020. L 437., 49. o.). Egy a jelen eljárás szempontjából releváns módosítás vizsgálatára az alábbiakban sor kerül (lásd a jelen indítvány 47–49. pontját).

3. A jelen fellebbezési eljárás tárgyát képező kérdés ugyanakkor arra a kapcsolódó problémára vonatkozik, hogy hozzáférhet-e a vizsgálat irataihoz egy olyan személy, aki úgy véli, hogy a vizsgálatok érintik őt, de akit az OLAF nem minősített a 883/2013 rendelet értelmében vett érintettnek. Különösen az a kérdés merül fel, hogy milyen kapcsolat áll fenn egyrészt az iratbetekintési jog, másrészt pedig a Bizottság dokumentumaihoz való, az 1049/2001 rendelet[3] szerinti hozzáférési jog között.

II. Jogi háttér

A. A 883/2013 rendelet

4. A 883/2013 rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az OLAF vizsgálati hatásköre a csalás, a korrupció és az Európai Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elleni küzdelem megerősítését szolgálja.

5. A 883/2013 rendelet 2. cikkének 4. pontja alapján „igazgatási vizsgálatok (a továbbiakban: vizsgálatok) az 1. cikkben meghatározott célkitűzések elérése érdekében, valamint adott esetben a vizsgált tevékenységek szabálytalan jellegének megállapítása céljából a Hivatal által a 3. és a 4. cikkel összhangban végzett vizsgálat, ellenőrzés és egyéb intézkedés; […]”.

6. A 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja alapján az OLAF vizsgálata által „érintett személy” „bármely személy vagy gazdasági szereplő, aki csalással, korrupcióval vagy az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elkövetésével gyanúsítható és ezért a[z OLAF] által folytatott vizsgálat tárgyát képezi”.

7. A 883/2013 rendelet 3. és 4. cikke előírja, hogy az OLAF helyszíni külső vizsgálatokat folytat a tagállamokban, harmadik országokban és nemzetközi szervezeteknél, valamint belső vizsgálatokat folytat az Unió intézményein, szervein, hivatalain és ügynökségein belül.

8. A 883/2013 rendelet „Vizsgálatok indítása” című 5. cikkének (1), (2) és (4) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) A főigazgató vizsgálatot indíthat, ha kellő gyanú – amely alapulhat bármely harmadik fél vagy névtelen forrás által nyújtott információn is – áll fenn arra vonatkozóan, hogy csalást, korrupciót vagy az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenységet követtek el. A főigazgató vizsgálat megindítására vonatkozó határozatának figyelembe kell vennie a 17. cikk (5) bekezdésével összhangban megállapított, a vizsgálati gyakorlat prioritásait és a Hivatal éves irányítási tervét. E határozatnak figyelembe kell vennie továbbá, hogy a Hivatal forrásait hatékonyan kell felhasználni és az alkalmazott eszközöknek arányosnak kell lenniük ez elérni kívánt célokkal. A belső vizsgálatokat illetően különös figyelmet kell fordítani arra, hogy mely intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség tudja a legjobban lefolytatni a vizsgálatot, és ennek során különösen a tények természetét, az ügy tényleges vagy lehetséges pénzügyi hatását, valamint azt kell szem előtt tartani, hogy mekkora a valószínűsége annak, hogy az ügyet bírósági útra kell terelni.

[3] Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.).

(2) A külső vizsgálat indítására vonatkozó határozatot a főigazgató saját hatáskörében vagy egy intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség, illetve egy érintett tagállam kérelme alapján hozza meg.

A belső vizsgálat indítására vonatkozó határozatot a főigazgató saját hatáskörében vagy egy tagállam kérelme, illetve azon intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség kérelme alapján hozza meg, amelyen belül a vizsgálatot le kell folytatni.

[…]

(4) A vizsgálat megindításával kapcsolatos határozatot a (2) bekezdésben említett kérelemnek a Hivatalhoz történő beérkezésétől számított két hónapon belül meg kell hozni. A határozatról haladéktalanul értesítik a kérelmező tagállamot, intézményt, szervet, hivatalt vagy ügynökséget. A vizsgálat mellőzéséről szóló határozatot meg kell indokolni. Amennyiben a két hónapos határidő lejártáig a Hivatal nem hozott határozatot, úgy kell tekinteni, hogy a Hivatal úgy határozott, hogy nem indít vizsgálatot az ügyben.

Amennyiben egy tisztviselő, egyéb alkalmazott, intézmény vagy szerv tagja, hivatal- vagy ügynökségvezető vagy a személyzet egy tagja a személyzeti szabályzat 22a. cikkének megfelelően eljárva csalás vagy szabálytalanság gyanújával összefüggő információt szolgáltat a Hivatalnak, a Hivatal tájékoztatja e személyt arról, hogy indít-e vizsgálatot a szóban forgó tényekkel kapcsolatban.”

9. A 883/2013 rendelet 9. cikke felsorolja az OLAF vizsgálataival érintett személyeket megillető eljárási garanciákat. A (4) bekezdés többek között előírja, hogy mindenkinek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a név szerint rá vonatkozó következtetések rögzítését megelőzően észrevételeket tehessen.

10. A 883/2013 rendelet „Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések” című 11. cikke alapján az OLAF az általa lefolytatott vizsgálat befejezését követően jelentést készít, amely többek között a követett eljárási lépéseket, a megállapított tényeket és azok előzetes jogi minősítését, valamint adott esetben az arra vonatkozó ajánlásokat tartalmazza, hogy kell-e az uniós intézményeknek vagy az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak intézkedéseket kezdeményezniük.

B. Az 1049/2001 rendelet

11. Az 1049/2001 rendelet „Kérelmek” című 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmeket írásban kell előterjeszteni, beleértve az elektronikus formát is, az EK-Szerződés 314. cikkében említett nyelvek valamelyikén és megfelelő pontossággal ahhoz, hogy az intézmény a dokumentumot azonosítani tudja. A kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmet.”

12. Az 1049/2001 rendelet 7. cikke az „Első kérelmek feldolgozása” címet viseli, és (1), (2) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. A kérelmezőnek átvételi elismervényt kell küldeni. Az intézmény a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott

válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet, továbbá tájékoztatja a kérelmezőt arról a jogáról, hogy e cikk (2) bekezdésének megfelelően megerősítő kérelmet nyújthat be.

(2) Teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező az intézmény válaszának átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be, amelyben az intézményt álláspontja felülvizsgálatára kéri.

[…]

(4) Amennyiben az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, a kérelmező megerősítő kérelem benyújtására jogosult."

13. Az 1049/2001 rendelet „Megerősítő kérelmek feldolgozása" című 8. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A megerősítő kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. Az intézmény az ilyen kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet. Teljes vagy részleges elutasítás esetében az intézmény tájékoztatja a kérelmezőt a rendelkezésre álló jogorvoslatokról, nevezetesen arról, hogy bírósági eljárást indíthat az intézménnyel szemben, illetve panasszal fordulhat az ombudsmanhoz az EK-Szerződés 230. cikkében, illetve 195. cikkében megállapított feltételek szerint.

[…]

(3) Elutasító válasznak minősül, ha az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, amely arra jogosítja a kérelmezőt, hogy bírósági eljárást indítson az intézménnyel szemben, illetve panasszal forduljon az ombudsmanhoz az EK-Szerződés vonatkozó rendelkezései alapján."

III. A fellebbezési eljárás háttere

A. Az OLAF előtti eljárás és a vitatott levél

14. Az OLAF 2015. február 10-én csalásra vonatkozó állításokra vonatkozóan két vizsgálatot indított (OF/2015/0124/B5 és OF/2015/0125/B5). E vizsgálatok két útépítési projektre vonatkoztak. A projekteket a romániai Teleorman megyei hatóság rendelte meg, és azokat az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) finanszírozta (a továbbiakban: a korábbi vizsgálatok). [4]

15. Az e vizsgálatokra vonatkozó, 2016. május 30-i (OF/2015/0124/B5) és 2016. szeptember 16-i (OF/2015/0125/B5) végleges jelentéseiben az OLAF megállapította, hogy két bűnszervezetet hoztak létre, és feltehetőleg nagy mennyiségű okiratot hamisítottak abból a célból, hogy jogellenesen juthassanak uniós forrásokhoz.

[4] Lásd e tekintetben és a következő pontok tekintetében a megtámadott határozat 1. és azt követő pontjait (a jelen indítvány alábbi 6. lábjegyzete).

16. Ezen túlmenően az OLAF azt az ajánlást tette az Európai Bizottságnak, hogy követelje vissza az érintett összegeket; a román korrupcióellenes hatóságnak pedig azt az ajánlást tette, hogy az Unió pénzügyi érdekeinek megsértése miatt indítson büntetőeljárást.

17. Az OLAF a Teleorman megyei hatóságot a 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett, a korábbi vizsgálatok által „érintett személynek" minősítette. Ezzel szemben a felperest, Liviu Dragneát, aki a vizsgált tényállás idején az említett hatóság elnöke volt, nem minősítették „érintettnek".

18. A román korrupcióellenes hatóság 2017. november 13-án bejelentette, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás indult uniós forrásokkal kapcsolatos csalás, bűnszervezet létrehozása és hatáskörrel való visszaélés miatt.

19. Ugyanezen a napon az OLAF is sajtóközleményt tett közzé, amelyben maga is bejelentette a felperessel szembeni nemzeti büntetőeljárás megindítását. Az OLAF ebben név szerint említette a felperest, és a nemzeti hatóságok általi indított büntetőeljárás kapcsán utalt korábbi vizsgálatainak jelentőségére:

„The Romanian National Anticorruption Directorate (DNA) has accused Liviu Dragnea, the leader of the Romanian Social Democrat Party (PSD), of fraud with European Union (EU) funds, of CREATING an organed criminal group, and of misusing his Position for personal gain. […]

The contribution of the European Anti-Fraud Office (OLAF) to this outcome has been emphasised by the DNA. The DNA has explained that their case comes as a result of two investigations conducted by the OLAF into projects financed by the European Regional Development Fund for road construtruction in Romania, which were concluded in May and September 2016.

[…]"[5]

20. A felperes 2018. június 1-jén levelet küldött az OLAF-nak, amelyben kifogásolta azt, ahogy az OLAF a korábbi vizsgálatok során eljárt, valamint a végleges jelentésekben foglalt következtetéseket. A felperes részben részletesen észrevételezte a hivatkozott jelentések egyes pontjait.

21. Az OLAF 2018. július 10-i levelében megtagadta az érdemi válaszadást és a végleges jelentéseihez fűzött észrevételeket. E tekintetben általános eljárási szabályaira, a Törvényszéknek a végleges jelentések jogi természetére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára, az OLAF és a nemzeti hatóságok közötti hatáskörmegosztásra, valamint a nemzeti hatóságok folyamatban lévő vizsgálataira hivatkozott.

22. A felperes 2018. augusztus 22-én újabb levelet küldött az OLAF-nak. E levélben vitatta az OLAF 2018. július 10-i levelében szereplő állításait. Ezenkívül ismételten kifogást fogalmazott meg a végleges jelentéseket, az eljárás jogszerűségét, az OLAF következtetéseinek és jogértelmezésének helyességét illetően. Állítása szerint továbbá a szóban forgó hatóság nem tartotta be az eljárási szabályokat. Végül a felperes felszólította az OLAF-ot, hogy indítson vizsgálatot a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozóan, és biztosítson számára hozzáférést az említett vizsgálatok iratanyagában szereplő több dokumentumhoz.

[5] OLAF PRESS RELEASE No 16/2017.

23. Az OLAF 2018. október 1-jei levelében (a továbbiakban: a vitatott levél) megismételte a már a 2018. július 10-i levelében foglalt álláspontot és elutasította a felperes kérelmét. Indokolásként egyrészt közölte a felperessel, hogy az általa felhozott pontok nem igazolják a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat megindítását. Másrészt a felperes nem volt a szóban forgó vizsgálatok által érintett személy. Következésképpen a felperesre nem alkalmazandók a 883/2013 rendelet 9. cikkének (4) bekezdésében biztosított eljárási jogok. Az OLAF megtagadta a kért dokumentumokhoz való hozzáférést.

B. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

24. A felperes 2018. december 11-i beadványában a vitatott levéllel szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a Törvényszékhez. Azt is kérte a Törvényszéktől, hogy kötelezze a Bizottságot az OLAF előtti eljárás keretében már kért dokumentumok benyújtására.

25. A Bizottság 2019. március 6-i beadványában a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlansági kifogással élt, és kérte a kereset elfogadhatatlanság miatti elutasítását.

26. A felperes 2019. április 18-i levelében azt kérte a Törvényszéktől, hogy utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást, vizsgálja meg érdemben a keresetet, és biztosítson számára hozzáférést a kért dokumentumokhoz.

27. A Törvényszék 2020. május 12-i Dragnea kontra Bizottság végzésével (a továbbiakban: a megtámadott végzés)[6] helyt adott a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásnak, a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította, és a felperest kötelezte a költségek viselésére.

28. Bár a felperes kérelmei az elsőfokú eljárásban formálisan megállapításokra irányultak, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a kereset egészében azon vitatott levél megsemmisítésére irányul, amelyben az OLAF elutasította a felperesnek egyrészt a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatására, másrészt a dokumentumokhoz való hozzáférésre irányuló kérelmeit.[7] A Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást követően a Törvényszék először a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatásának OLAF általi megtagadása szempontjából vizsgálta a kereset elfogadhatóságát.[8] Ezt követően vizsgálta a kereset elfogadhatóságát a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása szempontjából.[9] Végül mindkét kereseti kérelmet elfogadhatatlannak minősítette.

IV. A fellebbezési eljárás és a felek kérelmei

29. A felperes 2020. július 30-i beadványában fellebbezést nyújtott be a megtámadott végzéssel szemben. Azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést, nyilvánítsa elfogadhatónak az első fokon benyújtott keresetét, és állapítsa meg, hogy a Bizottság

– megsértette a 883/2013 rendelet 9. cikkének (1), (2) és (4) bekezdését, továbbá a védelemhez való jogát, a meghallgatáshoz való jogát és az ártatlanság vélelmét;

6 T-738/18, nem tették közzé, EU:T:2020:208.

7 A megtámadott végzés 14–21. pontja.

8 A megtámadott végzés 25–55. pontja.

9 A megtámadott végzés 56–70. pontja.

– megsértette a megfelelő ügyintézés általános uniós jogi elvét;

– a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elutasításával a Bizottság megsértette a jogait.

30. A fellebbező továbbá azt kéri, hogy a Bíróság rendeljen el bizonyításfelvételt, és kötelezze a Bizottságot arra, hogy az eljárás során nyújtsa be a fellebbezésben felsorolt dokumentumokat. Végül kéri, hogy a Bizottságot kötelezzék a költségek viselésére.

31. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezést mint megalapozatlant utasítsa el, utasítsa el a bizonyításfelvételi indítványt, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

V. Értékelés

A. A fellebbezésről

32. Fellebbezési jogalapjaival a fellebbező mind a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatásának OLAF általi megtagadásával kapcsolatos keresete (1), mind pedig a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásával kapcsolatos keresete (2) tekintetében vitatja a Törvényszéknek a keresete elfogadhatatlanságára vonatkozó megállapításait.

1. A korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatásának OLAF általi megtagadásával kapcsolatos kereset elfogadhatóságáról (első jogalap)

33. A Törvényszék a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatása megtagadásának megsemmisítésére irányuló elsőfokú kereseti kérelmet három okból találta elfogadhatatlannak: először is mert a 883/2013 rendelet nem jogosítja fel a természetes és jogi személyeket arra, hogy az OLAF-tól a vizsgálat megindítását követeljék, így az erre irányuló kérelem elutasítása nem válthat ki joghatásokat, és ennélfogva nem minősülhet megtámadható jogi aktusnak;[10] másodszor mert az OLAF végleges jelentései nem megtámadható aktusok, hanem pusztán ajánlások vagy állásfoglalások, így az ilyen jelentés módosítása iránti kérelem elutasítása sem lehet megtámadható;[11] harmadszor mert a szóban forgó kérelem elfogadhatóságának megállapítása egyébként is a végleges jelentések elleni keresetindítási határidő megkerülését jelentené, mivel az elsőfokú keresetet a hivatkozott jelentések megtámadására nyitva álló keresetindítási határidő lejártát követően nyújtották be.[12]

34. A fellebbező álláspontja szerint a Törvényszék azon megállapítása, amely szerint elfogadhatatlan a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatása OLAF általi megtagadásának megsemmisítése iránti kérelme, egyrészt azon a téves feltevésen alapul, hogy a fellebbező nem minősül az említett vizsgálatok által „érintett személynek”, másrészt pedig azon a téves feltevésen, hogy az OLAF vizsgálati jelentéseinek nincs jelentős hatásuk az azt követő nemzeti büntetőeljárásokra. Éppen ellenkezőleg, ez a helyzet. Ezért ellentétes a hatékony

[10] A megtámadott végzés 31–36. pontja.

[11] A megtámadott végzés 39–41. pontja.

[12] A megtámadott végzés 43–46. pontja.

jogvédelem elvével, ha az OLAF jogellenes vizsgálati cselekményeire és eljárási szabálytalanságaira csak kártérítési kereset keretében lehet hivatkozni, megsemmisítés iránti kereset keretében azonban nem.

35. Ebből az érvelésből kitűnik, hogy a fellebbező kifogása arra a megállapításra összpontosít, amelyben a Törvényszék az állandó ítélkezési gyakorlatára hivatkozva kimondta, hogy az OLAF által a vizsgálatai végén készített jelentések nem minősülnek az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusoknak, mivel pusztán ajánlásokról vagy állásfoglalásokról van szó, amelyek nem fejtenek ki kötelező joghatást. [13]

36. A Bíróság eddig még láthatóan nem foglalkozott a szóban forgó jelentések megtámadhatóságának kérdésével, hanem pusztán azt állapította meg, hogy az információknak az OLAF által a nemzeti hatóságok részére történő átadása nem minősül megtámadható jogi aktusnak. [14]

37. A jelen eljárás keretében ugyanakkor nem szükséges folytatni az OLAF végleges jelentései megtámadhatóságával kapcsolatos kérdés vizsgálatát. A jelen eljárás szempontjából inkább az a kérdéses, hogy a Törvényszék erre vonatkozó ítélkezési gyakorlatát fenn kell-e tartani vagy sem. Ugyanis, még ha az OLAF végleges jelentései megtámadható jogi aktusoknak minősülnek is, a jelen ügyben szóban forgó, a korábbi vizsgálati eljárásokkal kapcsolatos vizsgálat lefolytatásának OLAF általi megtagadásának megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlan.

38. Ugyanis, amint arra a Törvényszék a megtámadott végzésben rámutatott, anélkül, hogy erre vonatkozó megállapításait a jelen fellebbezés keretében kétségbe vonták volna, a fellebbező határidőn belül nem támadta meg a korábbi vizsgálatok végleges jelentéseit. Eszerint a szóban forgó jelentések elleni kereset benyújtásának határideje a felperes számára 2018. augusztus 12-én járt le. Az elsőfokú keresetet azonban csak 2018. december 11-én nyújtották be. [15]

39. Kétségtelen, hogy az első fokon benyújtott kereset formálisan nem maguk a korábbi vizsgálatokról készült végleges jelentések ellen, hanem az OLAF 2018. október 1-jei vitatott levele ellen irányult, amellyel az OLAF elutasította a felperesnek a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat megindítására irányuló kérelmét.

40. Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján azonban a kereset elfogadhatatlan, ha egy korábbi, határidőben meg nem támadott jogi aktust pusztán megerősítő aktus ellen irányul. [16] Akkor feltételezhető valamely jogi aktus akkor pusztán megerősítő jellege, ha az nem tartalmaz semmilyen új elemet a korábbi aktushoz képest, és azt nem előzte meg a korábbi aktus által

[13] A megtámadott végzés 40. és 41. pontja mellett lásd: a Törvényszék 2004. július 13-i Comunidad Autónoma de Andalucía kontra Bizottság végzése (T-29/03, EU:T:2004:235, 32–40. pont); 2017. június 21-i Inox Mare kontra Bizottság végzése (T-289/16, EU:T:2017:414, 14. és azt követő pontok); 2018. július 12-i TE kontra Bizottság végzése (T-392/17, nem tették közzé, EU:T:2018:459, 22–25. pont), valamint a Törvényszék 2019. május 23-i Remag Metallhandel és Jaschinsky kontra Bizottság ítélete (T-631/16, nem tették közzé, EU:T:2019:352, 48. és 49. pont).

[14] A Bíróság elnökének 2005. április 19-i Tillack kontra Bizottság végzése (C-521/04 P (R), EU:C:2005:240, 34. pont).

[15] Így a Törvényszék megállapította, hogy bár a 2016. május 30-i és szeptember 16-i végleges jelentéseket (lásd a jelen indítvány fenti 15. pontját) nem tették közzé, és nem is kézbesítették a fellebbezőnek, az iratokból kitűnik, hogy a fellebbező azokról legkésőbb 2018. június 1-jén tudomást szerzett, mivel ezen a napon fordult első levelével az OLAF-hoz, amelyben vitatta azok tartalmát (lásd a jelen indítvány fenti 20. pontját). Ezáltal az említett jelentésekre vonatkozó keresetindítási határidő 2018. június 2-án elindult, és 2018. augusztus 12-én lejárt (lásd a megtámadott végzés 43–46. pontját).

[16] Lásd: 1988. december 15-i Irish Cement kontra Bizottság ítélet (66/86 és 220/86, EU:C:1988:549, 16. pont); 2004. december 9-i Bizottság kontra Greencore ítélet C-123/03 P, EU:C:2004:783, 39. pont); 2017. május 31-i Dei kontra Bizottság ítélet (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 35. pont); lásd továbbá: a Törvényszék 1995. március 15-i COBRECAF és társai kontra Bizottság ítélete (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. pont).

érintett személy helyzetére vonatkozó újbóli vizsgálat.[17] A hatóságot valamely korábbi aktus felülvizsgálata érdekében megkereső kérelem elbírálása tárgyában hozott aktus akkor minősül pusztán megerősítő jellegűnek, ha a kérelmet nem új, lényeges tényekre alapítják, és a hatóság ilyen tényekről nem határoz.[18] Következésképpen az a felperes, aki hagyta lejárni a valamely jogi aktussal szembeni jogorvoslati kérelem benyújtására nyitva álló határidőt, nem nyithatja meg újra e határidőt azáltal, hogy az érintett intézményt az eredeti aktus visszavonására kéri, és keresetet nyújt be a kérelmének – a korábbi aktust helyben hagyó – elutasításával szemben.[19]

41. A jelen ügyben ugyanez a helyzet. A vizsgálat iránti kérelem leple alatt ugyanis a felperes célja valójában az volt, hogy az OLAF-ot a korábbi vizsgálatok végleges jelentéseinek felülvizsgálatára ösztönözze.

42. A felperes által benyújtott, vizsgálat megindítása iránti kérelem ugyanis egyáltalán nem minősül a 883/2013 rendelet értelmében vett, az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére irányuló, az Unióban, a tagállamokban vagy máshol megvalósult visszaélésekre vonatkozó vizsgálat OLAF általi megindítására irányuló kérelemnek. Ellenkezőleg, a felperes magának az OLAF-nak a végleges jelentések által lezárt két eljárásban tett cselekményeire vonatkozó vizsgálat megindítását kérte.[20]

43. Érdemben a felperes az OLAF-nak címzett levelében az OLAF végleges jelentéseiben foglalt következtetések és az e következtetésekhez vezető eljárási cselekmények kifogásolására szorítkozott, anélkül, hogy új és lényeges tényeket hozott volna fel. Ezenkívül az OLAF válaszlevelei, és különösen a jogvita tárgyát képező, 2018. október 1-jei levél ugyancsak nem tartalmaztak új elemeket a korábbi vizsgálatok végleges jelentéseihez képest, és a jelentéseket nem előzte meg sem a felperes helyzetének újbóli vizsgálata, sem az OLAF új és lényeges tényekre vonatkozó határozata.[21]

44. A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elutasításától eltekintve – amely a második fellebbezési jogalap központi eleme, és amelyet külön kell vizsgálni[22] – a vitatott levél tehát pusztán megerősítő aktusnak minősül a korábbi vizsgálatok végleges jelentéseihez képest. Ezért a jelentések megtámadhatóságára vonatkozó kérdés megválaszolatlanul maradhat. Ugyanis, még ha megtámadhatóak lennének is a jelentések, azáltal nem válhat elfogadhatóvá a korábbi vizsgálati eljárások vizsgálatának megtagadásával kapcsolatos kereset.

[17] 1980. december 10-i Sniace kontra Bizottság ítélet (23/80, EU:C:2007:284, 18. pont); 2006. szeptember 14-i Bizottság kontra Fernández Gómez ítélet (C-417/05 P, EU:C:2006:582, 46. pont); 2017. május 31-i DEI kontra Bizottság ítélet (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 33. pont).

[18] Lásd: a Törvényszék 2011. szeptember 15-i CMB és Christof kontra Bizottság ítélete (T-407/07, nem tették közzé, EU:T:2011:477, 91. pont); 2019. június 26-i NRW. Bank kontra CRU ítéletét T-466/16, nem tették közzé, EU:T:2019:445, 69. pont).

[19] Lásd: a Törvényszék 1995. március 15-i COBRECAF és társai kontra Bizottság ítélete (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. pont).

[20] Ezt végeredményben a Törvényszék is megállapította a megtámadott végzés 31–36. pontjában. A Törvényszék ott tett megállapítását, amely szerint a 883/2013 rendelet alapján a természetes és jogi személyek nem jogosultak az OLAF-tól vizsgálat megindítását követelni, a jelen fellebbezési eljárásban egyébiránt nem kérdőjelezik meg, és egyébként sem indokolja semmi annak kétségbe vonását (lásd e tekintetben a 883/2013 rendelet 5. cikkét a jelen indítvány fenti 8. pontjában).

[21] Lásd a jelen indítvány fenti 20–23. pontját.

[22] Lásd a jelen indítvány alábbi 54. és azt követő pontjait.

45. Kétségtelen, hogy a megerősítő aktusokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat elsősorban olyan esetekre vonatkozik, amelyekben a második aktussal megerősített első aktus megtámadható aktusnak minősül,[23] ami szintén összefügg a jogvédelmi megfontolásokkal.[24] Ha ugyanis az érintett személy számára nem belátható, hogy valamely aktus vele szemben joghatásokat vált ki, természetesen nem hozható fel vele szemben az a tény, hogy az aktust határidőben nem támadta meg. A jelen ügy azonban nem felel meg egy ilyen helyzetnek.

46. Kétségtelen ugyanis, hogy a jelen ügyben vitatott és nem véglegesen eldöntött, hogy az OLAF végleges jelentései megtámadható aktusoknak minősülnek-e. Mindazonáltal a felperes számára, aki a jelen ügyben a jelentések megtámadhatóságát képviseli, világosnak kellett lennie, hogy ha az OLAF-nak az említett jelentésekben foglalt következtetéseit megsemmisítés iránti keresettel kívánja vitatni, ezt mindenesetre csak maguk a jelentések elleni keresettel, de legalábbis a szóban forgó jelentések megtámadására nyitva álló határidőn belül tehette volna meg.

47. Ugyanígy az a körülmény, hogy a felperes a korábbi vizsgálatokra vonatkozó vizsgálat megindítására irányuló kérelmében különösen az OLAF eljárási cselekményeinek állítólagos jogellenességét hangsúlyozta, sem változtat semmit azon a tényen, hogy a hivatkozott kérelem lényegében pusztán a szóban forgó vizsgálatokról szóló végleges jelentéseket kifogásolja. Ugyanakkor az OLAF vizsgálati eljárásaira irányuló vizsgálat kezdeményezésének felvetése nem teljesen észszerűtlen. Erről tanúskodik a 883/2013 rendelet módosításáról szóló, 2020/2223 rendelet által nemrégiben, így tehát a jelen ügyben releváns időszakot követően bevezetett jogintézmény, az eljárási garanciák OLAF-tól független ellenőre, valamint annak lehetősége, hogy az említett ellenőr előtt kifogásolható a hivatkozott garanciák OLAF általi megsértése.[25]

48. Még ha ezen eljárás a jelen ügyben releváns is lenne, az olyan kifogásokat, mint a felpereséi, akkor is úgy kellene érteni, hogy azok az eljárást lezáró jelentés ellen irányulnak.

49. Egyrészt ugyanis az eljárási garanciáknak az ellenőr személyében újonnan bevezetett felülvizsgálata azt célozza, hogy az eljárási jogokat a folyamatban lévő eljárásban, vagy olyan időpontban, amikor a jogsértések még orvosolhatók, de legkésőbb a vizsgálat lezárását követő egy hónapon belül biztosítsa.[26] Másrészt az ellenőr előtti panaszkezelési mechanizmus kifejezetten nem érinti a Szerződések alapján rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket.[27]

50. A Szerződésekben előírt jogorvoslati lehetőségek összefüggésében az OLAF eljárási cselekményeit – legalábbis a végleges jelentések elkészültét követően – minden valószínűség szerint puszta előkészítő intézkedéseknek kell minősíteni, amelyeket csak az említett jelentések

[23] Lásd például: 1988. december 15-i Irish Cement kontra Bizottság ítélet (166/86 és 220/86, EU:C:1988:549, 11. és 16. pont); 1993. május 25-i Foyer Culturel du Sart–Tilman kontra Bizottság ítélet (C-199/91, EU:C:1993:205, 19–24. pont); 2004. december 9-i Bizottság kontra Greencore ítélet (C-123/03 P, EU:C:2004:783, 40., 45. és 47. pont); 2017. május 31-i DEI kontra Bizottság ítélet (C-228/16 P, EU:C:2017:409, 31. és 36. pont).

[24] Lásd ebben az értelemben: 2004. december 9-i Bizottság kontra Greencore ítélet (C-123/03 P, EU:C:2004:783, 40., 45. és 47. pont);1995. március 15-i COBRECAF és társai kontra Bizottság ítélet (T-514/93, EU:T:1995:49, 44. pont).

[25] Lásd a 2020/2223 rendelet (32) és (33) preambulumbekezdését, valamint 1. cikkének 9. pontját (a jelen indítvány fenti 2. lábjegyzete), illetve a 883/2013 rendeletnek a 2020/2223 rendelettel módosított 9a. és 9b. cikkét. Lásd még ebben az összefüggésben a már a 883/2013 rendelet eredeti változatának hatálya alatt a rendelet 15. cikke által létrehozott Felügyelő Bizottságot, amely rendszeresen nyomon követi az OLAF vizsgálati feladatkörének ellátását, különösen az eljárási garanciák alkalmazását illetően. Ez azonban csak saját kezdeményezésére, a főigazgató kérése alapján, illetve egy intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség kérésére történik.

[26] Így a panaszokat attól az időponttól számított egy hónapon belül kell benyújtani, amikor a panaszos tudomást szerzett azon releváns tényekről, amelyek az eljárási garanciák vagy az alapvető jogok megsértésének minősülhetnek. A vizsgálat lezárását követő egy hónapon túl nem lehet panaszt benyújtani. A tanúk meghallgatásával vagy észrevételek benyújtásával kapcsolatos panaszokat az érintettek számára e célból biztosított határidő lejárta előtt kell benyújtani (lásd a 883/2013 rendelet 2020/2223 rendelettel módosított 9b. cikkének (2) bekezdését).

[27] Lásd a 2020/2223 rendelettel módosított 883/2013 rendelet 9b. cikkének (8) bekezdését.

elleni keresetben lehet kifogásolni.[28] Ha a végleges jelentések nem minősülnek megtámadható jogi aktusoknak – amit a jelen ügyben nem kell vizsgálni –, akkor az OLAF szóban forgó aktusai kártérítési kereset keretében tehetők bírósági felülvizsgálat tárgyává.[29]

51. A fentiek összességéből következik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a végleges jelentésekkel szembeni keresetindítási határidő megkerüléséhez vezetne, ha a korábbi vizsgálati eljárásra irányuló vizsgálat lefolytatásának OLAF általi megtagadása miatti kereset elfogadhatónak minősülne.[30] Az OLAF-nak a jogvita tárgyát képező levele nem indíthatott új keresetindítási határidőt, mivel mindenesetre a végleges jelentésekhez képest pusztán megerősítő jellegű aktus volt.

52. Az, hogy a Törvényszék nem hivatkozott kifejezetten a megerősítő aktusokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, és nem vizsgálta a jogvita tárgyát képező levél megerősítő jellegét a végleges jelentésekhez képest, nem akadályozza meg a Bíróságot abban, hogy ezt megállapítsa. Egyrészt a Törvényszék fent hivatkozott megállapítása szükségszerűen azon a hallgatólagos feltevésen alapul, hogy a vitatott levél a végleges jelentésekhez képest pusztán megerősítő jellegű. Másrészt a Bíróság hivatalból köteles vizsgálni a Törvényszékhez benyújtott kereset elfogadhatóságának feltételeit.[31] Ennélfogva a Bíróság maga is megvizsgálhatja a jogvita tárgyát képező levél megerősítő jellegét a végleges jelentésekhez képest, annál is inkább, mivel a felek e dokumentumok tartalmáról mind a Törvényszék előtt, mind pedig a jelen eljárásban megfelelően állást foglalhattak.

53. Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani, anélkül hogy érdemben meg kellene vizsgálni a felperesnek az OLAF végleges jelentéseinek megtámadhatóságára vonatkozó érveit. Ugyanis, még ha téves jogalkalmazást valósít is meg a Törvényszék azon megállapítása, amely szerint az OLAF végleges jelentései nem minősülnek megtámadható aktusnak, az ilyen téves jogalkalmazás mindenesetre nem vonhatja maga után a megtámadott végzés hatályon kívül helyezését, mivel annak eredménye egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul.[32]

2. A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elutasításával kapcsolatos kereset elfogadhatóságáról (második jogalap)

54. A Törvényszék kizárólag az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001 rendelet szempontjából vizsgálta meg az elsőfokú eljárásban előterjesztett, a felperes 2018. augusztus 22-i levelében[33] felsorolt dokumentumokhoz való hozzáférés OLAF általi megtagadásának megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem elfogadhatóságát (lásd ehhez az alábbi b) pontot). Felmerül azonban a kérdés, hogy nem kellett volna-e megvizsgálni azt is, hogy a szóban forgó kérelem elfogadható volt-e az OLAF vizsgálataival érintett személy iratbetekintési joga alapján (lásd ehhez mindjárt az a) pontot).

[28] Lásd e tekintetben: 1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítéletet (60/81, EU:C:1981:264, 10. pont); 1997. március 18-i Guérin automobiles kontra Bizottság ítélet (C-282/95 P, EU:C:1997:159, 34. pont); 2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítéletet (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 52. pont).

[29] Lásd ebben az értelemben: a Törvényszék 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélete (T-48/05, EU:T:2008:257, 90. pont).

[30] Lásd a megtámadott végzés 43. pontját, valamint a jelen indítvány fenti 33. pontját.

[31] 2012. február 15-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság végzés (C-208/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:76, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[32] Lásd: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 47–49. pont); 2011. március 29-i ThyssenKrupp Nirosta kontra Bizottság ítéletet (C-352/09 P, EU:C:2011:191, 136. pont).

[33] Lásd a jelen indítvány fenti 22. pontját.

a) Az iratbetekintési jogról

55. Meglepő az az indokolás, amellyel a Törvényszék elfogadhatatlannak nyilvánította a felperesnek a kért dokumentumokhoz való hozzáférés OLAF általi megtagadásának megsemmisítésére irányuló, első fokon előterjesztett kérelmét.

56. A Törvényszék a Bizottság érvelésével összhangban megállapította, hogy a felperesnek a kért dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmét az OLAF úgy értelmezte és kezelte, mint egy magát a vizsgálatok által érintettnek tekintő személy által benyújtott iratbetekintés iránti kérelmet, nem pedig az 1049/2001 rendelet szerinti, a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés iránti kérelemként.

57. Ezt követően a Törvényszék egyáltalán nem vizsgálta a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása ellen irányuló kereset elfogadhatóságát a 883/2013 rendelet szerinti vizsgálattal érintett személy iratbetekintési jogának szempontjából. Épp ellenkezőleg, kizárólag az 1049/2001 rendelet szempontjából való elfogadhatóság kérdésére összpontosított.

58. E tekintetben arra a következtetésre jutott, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés elutasításával kapcsolatos kereset elfogadhatatlan, mivel az első kérelmének az OLAF általi elutasítását követően a felperes már nem nyújtott be a hivatkozott rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti megerősítő kérelmet, és az OLAF elutasítása nem tekinthető a szóban forgó rendelet 7. és 8. cikke értelmében vett végleges elutasító válasznak. A Törvényszék elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint az OLAF nem tájékoztatta őt egy ilyen megerősítő kérelem benyújtásához való jogáról. E tájékoztatás elmulasztása nem róható fel az OLAF-nak, mivel a felperes kérelmét úgy értelmezte, mint egy magát a vizsgálatok által érintettnek tekintő személy által benyújtott iratbetekintés iránti kérelmet, nem pedig a dokumentumokhoz való hozzáférés iránt az 1049/2001 rendelet alapján benyújtott kérelmet.[34]

59. A Törvényszék nem fejtette ki, és nem is belátható, hogy miért nem vizsgálta meg, hogy a felperes kért dokumentumokhoz való hozzáférésének az OLAF általi megtagadása ellen irányuló kereset elfogadható-e az iratbetekintési kérelem elutasítása ellen benyújtott keresetként. Ez annál is inkább meglepő, mivel a Bizottságnak az első fokon benyújtott keresetnek az 1049/2001 rendelet szempontjából való elfogadhatatlanságára vonatkozó egyik fő érve éppen az volt, hogy az OLAF jogosult volt az e dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet egy magát valamely vizsgálat által érintettnek tekintő személy iratbetekintési kérelmének tekinteni. A Törvényszék elfogadta ezt az érvelést. Ezért csak az lett volna a következetes megoldás, ha az első fokon az OLAF megtagadásával szemben benyújtott keresetet az iratbetekintési jog szempontjából is megvizsgálják.

60. Igaz, hogy első fokon benyújtott keresetlevelében a felperes formálisan csak az Európai Unió Alapjogi Chartájának 42. cikke és az 1049/2001 rendelet szerinti, a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának megsértésére hivatkozott.[35] Érveléséből azonban tartalmilag kiderül, hogy azt is kifogásolta, hogy az OLAF megtagadta tőle a vizsgálat irataihoz való hozzáférést, mert őt tévesen nem tekintette érintett személynek. Így a fellebbező az első fokon benyújtott keresetlevelében többek között előadta, hogy valamely személynek hozzáféréssel kell rendelkeznie az őt közvetlenül érintő eljárás irataihoz. A védelemhez való jogával összefüggésben jogosult a vizsgálati iratok közül a jogait közvetlenül érintő dokumentumokhoz hozzáférni.

[34] Lásd a megtámadott végzés 63–70. pontját.

[35] Lásd a megtámadott végzés 20. pontját.

Mindenekelőtt hozzáférhetővé kell tenni számára minden határozatot, amely a Teleorman megyei hatóság elnöki tisztségére vonatkozik. Ezenkívül az OLAF és a román korrupcióellenes hatóság közötti minden rá vonatkozó írásos kommunikáció döntő befolyással van a jogaira.

61. Ez az érvelés hallgatólagosan azt feltételezi, hogy a felperes a kért dokumentumokhoz való hozzáférés OLAF általi megtagadását nem csak az 1049/2001 rendelet alapján, hanem a 883/2013 rendelet szerinti vizsgálat által érintett személyként őt megillető iratbetekintési jog szempontjából is kifogásolta.[36] Az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése alapján ugyanis a kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmet. Ezzel szemben a felperes a kérelmét az érintettségével és a védelemhez való jogával indokolta. Az iratbetekintési jog azonban éppen a valamely intézkedéssel érintett személy védelemhez való jogának tényleges gyakorlásához szükséges feltétel.[37] Nincs jelentősége annak, hogy a felperes ebben a körben nem hivatkozott kifejezetten a védelemhez való jogára vagy az Alapjogi Charta 41. cikkére. A *iura novit curia* elvének megfelelően ugyanis a Törvényszék feladata, hogy a elvégezze a felek által előadott tények és érvek jogi minősítését.[38]

62. A Törvényszéknek ezenkívül hivatalból meg kell vizsgálnia a kereset elfogadhatóságának feltételeit.[39] E tekintetben a Törvényszéknek a jelen ügyben legalább azt meg kellett volna vizsgálnia, hogy az azzal szemben indított kereset, hogy az OLAF megtagadta a felperestől a kért dokumentumokhoz való hozzáférést, elfogadható-e a minden személyt megillető, a rá vonatkozó iratokhoz való hozzáférés jogára tekintettel. Ez annál is inkább igaz, mivel az az indokolás, amely alapján a Törvényszék elfogadhatatlannak minősítette a dokumentumokhoz való hozzáférés elutasításával szembeni keresetet – vagyis az 1049/2001 rendelet értelmében vett megerősítő kérelem és végleges elutasító válasz hiánya – nem alkalmazható az Alapjogi Charta 41. cikke szerinti iratbetekintési jogra vonatkozóan.

63. A megtámadott végzés indokolása tehát hiányos.

64. A Bíróság a fellebbezés keretében hivatalból megállapíthatja az indokolási kötelezettség megsértését.[40] Ez annál is inkább így van, amennyiben a fellebbezés a Törvényszékhez benyújtott kereset elfogadhatóságának feltételeire vonatkozik, amelyeket a Bíróságnak adott esetben hivatalból kell vizsgálnia.[41]

65. Ezenkívül a felperes által a jelen eljárás keretében kifejtett érvelésből kitűnik, hogy – bár hallgatólagosan – a 883/2013 rendelet szerinti vizsgálat érintettjeként az iratbetekintési jogának megsértésére hivatkozik. A második jogalapját formálisan az 1049/2001 rendelet megsértésére alapítja, ami bizonyára annak is betudható, hogy a Törvényszék a hivatkozott rendeletre fókuszál. Tartalmilag azonban arra hivatkozik, hogy a vizsgálatok során felhasznált dokumentumokhoz való hozzáférés a védelemhez való joghoz kapcsolódik, mivel a szóban forgó vizsgálatok egyértelműen érintették őt, sőt, legfőképp rá irányultak.

[36] Az implicit kereseti jogalapokhoz lásd: 2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet (C-56/18 P, EU:C:2020:192, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[37] Lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 13-i UBS Europe és társai ítélet (C-358/16, EU:C:2006:715, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[38] Lásd ebben az értelemben: 2021. január 20-i Bizottság kontra Printeos ítélet (C-301/19 P, EU:C:2021:39, 54. pont).

[39] Lásd ebben az értelemben: 2004. április 29-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-298/00 P, EU:C:2004:240, 35. pont).

[40] Lásd: 2017. december 20-i EUIPO kontra European Dynamics Luxembourg és társai ítélet (C-677/15 P, EU:C:2017:998, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[41] Lásd: 2013. szeptember 5-i ClientEarth kontra Tanács végzés (C-573/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:564, 20. pont).

66. Következésképpen hatályon kívül kell helyezni a megtámadott végzés azon részét, amelyben a Törvényszék elutasította a kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása ellen irányuló keresetet, anélkül hogy megvizsgálta volna, hogy e kereset elfogadható volt-e az érintett iratbetekintési joga alapján.

b) Az 1049/2001 rendeletről

67. Ami az 1049/2001 rendeletet illeti, a Törvényszék – ahogy az már említésre került – elfogadhatatlannak ítélte a felperes kért dokumentumokhoz való hozzáférésének az OLAF általi megtagadásával szemben első fokon benyújtott keresetet. Az OLAF 2018. október 1-jei, a válaszadásnak a vitatott levelében [42] szereplő, megtámadott megtagadása nem tekinthető a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem e rendelet 7. és 8. cikke szerinti végleges elutasításának. [43]

68. Egyrészt a felperes a 2018. augusztus 22-i levelében [44] kizárólag a 883/2013 rendeletre hivatkozott, és kérelme az OLAF állítólagosan őt érintő vizsgálataival kapcsolatos dokumentumokra vonatkozott.

69. Másrészt nem nyújtott be az OLAF-hoz a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti, az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti megerősítő kérelmet. E tekintetben a felperes állításával ellentétben nem róható fel az OLAF-nak, hogy nem tájékoztatta őt a hivatkozott rendelkezés (1) bekezdésének megfelelően az ilyen megerősítő kérelem benyújtásához való jogáról. Az OLAF ugyanis jogosult volt kérelmét az eljárási iratokhoz való hozzáférés iránti kérelemnek, nem pedig az 1049/2001 rendelet 6. és 7. cikke szerinti első kérelemnek tekinteni.

70. A fellebbező álláspontja szerint a Törvényszék jogértelmezése nem egyeztethető össze az 1049/2001 rendelettel. A hivatkozott rendelet 6. cikke a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemmel szemben nem támaszt más követelményt, mint hogy a kérelmet az Unió valamelyik nyelvén és megfelelő pontossággal kell előterjeszteni ahhoz, hogy az intézmény a dokumentumot azonosítani tudja. E feltételek teljesültek a 2018. augusztus 22-i levelében foglalt kérelmében. Így az OLAF az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alapján köteles lett volna tájékoztatni őt arról a jogáról, hogy a hivatkozott rendelkezés (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújthat be, amit nem tett meg. Ennélfogva kérelmének a vitatott levéllel történő elutasítását végleges elutasító válasznak kell tekinteni, amellyel szemben megsemmisítés iránti kereset nyújtható be.

71. Ez az érvelés helytálló.

72. Így kétségtelenül igaz, hogy a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésre irányuló eljárás két szakaszból áll. Az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti első kérelemre adott válasz ezért elvben csak első állásfoglalásnak minősül, amellyel szemben főszabály szerint nem

[42] Lásd a jelen indítvány fenti 23. pontját.

[43] Lásd a jelen indítvány fenti 57. és 58. pontját, valamint a megtámadott végzés 63–70. pontját.

[44] Lásd a jelen indítvány fenti 22. pontját.

lehet keresetet benyújtani.[45] Ha azonban a Bizottság egy ilyen válasszal véglegesen rögzíti álláspontját, akkor ez a válasz kivételesen közvetlenül megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti.[46]

73. A Törvényszék által a megtámadott végzés 69. pontjában kinyilvánított állásponttal szemben a jelen eljárás körülményeiből pontosan az következik, hogy az OLAF-nak a vitatott levélben adott válaszát a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem tekintetében véglegesnek kellett tekinteni. Ez a kérdés egyébként – a Bizottság állításától eltérően – nem a tények Törvényszék általi értékelésére vonatkozik, hanem azok jogi minősítésére, amely a fellebbezési eljárásban felülvizsgálat tárgyát képezheti.[47]

74. Az ítélkezési gyakorlat szerint az 1049/2001 rendelettel bevezetett kétszakaszos eljárás célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy gyorsan hozzon döntést a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatban, és adott esetben felülvizsgálhassa az elutasító döntéseket. Ez többek között a későbbi jogviták elkerülésére irányul.[48] Mindazonáltal az ilyen kétszakaszos eljárásnak csak akkor van értelme, ha a Bizottság az első elutasító döntést követően valóban nyitva kívánja tartani annak lehetőségét, hogy e döntést módosítsa. Ezt a szándékát azzal fejezi ki, hogy tájékoztatja a kérelmezőt arról a jogáról, hogy az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújthat be. Ennek megfelelően a Törvényszék korábbi határozataiban már kimondta, hogy ilyen tájékoztatás hiányában a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti első kérelem elutasításával szemben benyújtott kereset elfogadható.[49] Ez ugyanis éppen azt juttatja kifejezésre, hogy az elutasítás végleges volt.

75. E tekintetben nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a megerősítő kérelem lehetőségére vonatkozó tájékoztatás hiánya a Törvényszék elemzése szerint a jelen ügyben annak tudható be, hogy az OLAF a kérelmet iratbetekintés iránti kérelemként értelmezte.

76. Ugyanis, amint arra a felperes helyesen rámutat, az 1049/2001 rendelet a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elfogadhatóságának feltételéül csak azt szabja, hogy a szóban forgó kérelmet az uniós nyelvek valamelyikén kell benyújtani, és kellően pontosan ahhoz, hogy lehetővé tegye az érintett intézmény számára a szóban forgó dokumentum azonosítását. Nem követelmény tehát, hogy a kérelmező kifejezetten az 1049/2001 rendeletre alapozza a kérelmét. Éppen ellenkezőleg, a hivatkozott rendelettel érintett uniós intézményeknek figyelemmel kell lenniük arra, hogy az uniós jog általános jogot vezetett be a dokumentumokhoz való hozzáférésre, amely éppen e rendelet szabályai szerint alakul. Ez azt jelenti, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti valamennyi kérelem potenciálisan a rendelet hatálya alá tartozik, és a kérelem elutasítását a rendeletben előírt kivételek alapján kell mérlegelni. Az, hogy a dokumentumokhoz

[45] 2012. február 15-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság végzés (C-208/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:76, 30. pont); 2014. október 2-i Strack kontra Bizottság ítélet C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 36. pont).

[46] Lásd ebben az értelemben: 2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 58–62. pont); 2014. október 2-i Strack kontra Bizottság ítélet (C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 36. pont).

[47] 2017. november 23-i Bionorica és Diapharm kontra Bizottság ítélet (C-596/15 P és C-597/15 P, EU:C:2017:886, 55. pont).

[48] 2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 53. és 54. pont).

[49] A Törvényszék 2009. szeptember 9-i Brink's Security Luxembourg kontra Bizottság ítélete (T-437/05, EU:T:2013:318, 74. és 75. pont); 2017. január 23-i Justice & Environment kontra Bizottság ítélete (T-727/15, nem tették közzé, EU:T:2017:18, 14. pont); 2018. december 11-i Arca Capital Bohemia kontra Bizottság ítélete (T-440/17, EU:T:2018:898, 20. pont); 2018. december 11-i Arca Capital Bohemia kontra Bizottság ítélete (T-441/17, nem tették közzé, EU:T:2018:899, 19. pont).

való hozzáférés iránti kérelmet egy másik szabályozási keretbe – jelen esetben a 883/2013 rendelet alá – tartozó eljárással összefüggésben nyújtják be, nem zárja ki, hogy a szóban forgó kérelem mégis az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozzon. [50]

77. Ezért – ha fenn kívánja tartani annak lehetőségét, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet elutasító döntését felülvizsgálja – az ezen rendelet hatálya alá tartozó uniós intézménynek tájékoztatnia kell a kérelmezőt azon jogáról, hogy a rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerint megerősítő kérelmet nyújthat be. Ellenkező esetben az uniós intézménynek el kell fogadnia, hogy az elutasítás véglegesnek minősül, és az közvetlen bírósági felülvizsgálat tárgyát képezheti.

78. Ha az elutasító válasszal szembeni kereset a megerősítő kérelem hiányában az említett tájékoztatás nélkül is elfogadhatatlan lenne, az egyébiránt a jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó tájékoztatás visszaélésszerű elmulasztását is ösztönözné. Éppen a politikailag kényes ügyekben – mint amilyen a jelen ügy is – jelenne meg ez az ösztönzés nagyon határozottan.

79. A jelen ügyben tehát azt kellett feltételezni, hogy az OLAF a felperes dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmére vonatkozóan a jogvita tárgyát képező levélben véglegesen rögzítette elutasító álláspontját. A szóban forgó levél tehát közvetlenül megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti. A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbező által benyújtott, az OLAF-nak a fellebbező bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítésére irányuló kérelmét.

3. Közbenső következtetés

80. A fentiek összességéből az következik, hogy hatályon kívül kell helyezni a megtámadott végzés azon részét, amelyben az elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbező által benyújtott, az OLAF-nak a fellebbező bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítésére irányuló keresetet. Ezzel szemben a Törvényszék helyesen utasította el mint elfogadhatatlant a keresetnek azt a részét, amely arra vonatkozott, hogy az OLAF megtagadta a korábbi vizsgálati eljárásokra irányuló vizsgálat lefolytatását. [51]

B. Az ügynek a Törvényszék elé való visszautalásáról

81. Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése alapján a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén, ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.

82. A jelen ügyben az ügy Törvényszék elé visszautalásának kérdése csak az első fokon előterjesztett, az OLAF-nak a fellebbező bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem tekintetében merül fel.

83. E tekintetben a per állása megengedi a határozathozatalt, mivel a Bíróság maga is érdemben dönthet az első fokon előterjesztett kereseti kérelem elfogadhatóságáról. A második jogalap vizsgálatából ugyanis az következik, hogy ez a kérelem elfogadható.

[50] Lásd például: 2012. június 28-i Bizottság kontra Éditions Odile Jacob ítélet (C-404/10 P, EU:C:2012:393) és Bizottság kontra Agrofert Holding ítélet (C-477/10 P, EU:C:2012:394); 2014. február 27-i Bizottság kontra EnBW Energie Baden–Württemberg ítéletet (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

[51] Lásd a jelen indítvány fenti 51–53. pontját.

84. Ez a vizsgálat egyrészt igazolta, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemnek az OLAF általi elutasítása az 1049/2001 rendelet 7. és 8. cikke szerinti végleges elutasító válasznak minősül, amellyel az OLAF véglegesen rögzítette álláspontját, és amely ezáltal közvetlenül megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti. [52]

85. Másrészt a hivatkozott vizsgálatból kétségtelenül kitűnik, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg, hogy a felperes bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférésének az OLAF általi megtagadása ellen benyújtott kereset elfogadható-e az OLAF vizsgálataival érintett személy iratbetekintési jogára tekintettel. [53] Ugyanakkor nem azonosítható olyan indok, amely miatt a kereset e tekintetben elfogadhatatlan lenne.

86. A fellebbező tehát az első fokon benyújtott keresetlevelében – még ha csak hallgatólagosan is – hivatkozott az iratbetekintési jogra. [54]

87. Kétségtelen, hogy nem csak az arra a kérdésre adandó válasz, hogy a felperes az iratbetekintési jog alapján hozzáférést kaphat-e a korábbi vizsgálatok irataihoz, hanem az arra a kérdésre adandó válasz is, hogy az ezen iratokhoz való hozzáférés megtagadása egyáltalán vált-e ki vele szemben joghatásokat, és ennélfogva megtámadható iratnak minősül-e, attól függ, hogy a szóban forgó iratok által érintett személynek minősül-e, amit az OLAF tagadott. A felek erre vonatkozó érveinek vizsgálata ugyanakkor az iratbetekintési kérelem elutasításával szembeni kereset megalapozottságát érinti, vagy legalábbis annyira szorosan kapcsolódik ahhoz, hogy a vizsgálat az elfogadhatóság vizsgálatának keretében nem végezhető el.

88. Mindenesetre az iratbetekintés megtagadása elleni kereset elfogadhatósága nem utasítható el azzal az indokkal, hogy az a végleges jelentésekre vonatkozó keresetindítási határidő megkerülésének minősül, [55] mivel ennek körében meg kell vizsgálni, hogy nem tévesen mulasztották-e el az említett jelentésekben a felperest a 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett „érintett személynek” minősíteni.

89. Eltekintve attól, hogy vitatott és véglegesen nem nyert tisztázást, hogy megtámadhatóak-e az említett jelentések megsemmisítés iránti kereset keretében, [56] az OLAF vizsgálata által (állítólagosan) érintett személynek ugyanis egyébként is attól függetlenül tudnia kell gyakorolni az iratbetekintési jogot, hogy a szóban forgó személy (esetlegesen sikeresen) megtámadta-e valamely vizsgálat végleges jelentését. Minden további nélkül lehetséges ugyanis, hogy az OLAF valamely vizsgálatának irataihoz való hozzáférés iránti kérelem nem akkor válik szükségessé, amikor a szóban forgó személy már tudomást szerez a vizsgálati jelentésről, hanem csak később, különösen azon következtetések miatt, amelyeket a nemzeti hatóságok az általuk tett intézkedések alapján vagy kártérítési kereset keretében az OLAF megállapításaiból vonnak le.

90. Következésképpen az iratbetekintési jogának vizsgálata keretében nem hozható fel a felperessel szemben az, hogy nem hivatkozhat arra, hogy az OLAF tévesen nem minősítette őt „érintett személynek”.

[52] Lásd a jelen indítvány fenti 73–79. pontját.

[53] Lásd a jelen indítvány fenti 57–59. pontját.

[54] Lásd a jelen indítvány fenti 60–61. pontját.

[55] A jelen ügyben az elsőfokú keresetet e határidő lejártát követően nyújtották be, lásd a jelen indítvány fenti 38. pontját.

[56] Lásd a jelen indítvány fenti 35–36. pontját.

91. Végül pedig nem feltételezhető az sem, hogy nincs jelentősége annak, hogy az OLAF-nak a kérelmező kért dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítése iránti elsőfokú kérelmet az 1049/2001 rendelet vagy valamely személynek az őt érintő eljárás ügyirataiba való betekintési joga szempontjából vizsgálják. A szóban forgó két jogalapnak ugyanis eltérő a hatásiránya. A dokumentumokhoz való hozzáférésre irányuló, valamennyi uniós polgárt megillető jog célja az, hogy a lehető legszélesebb körű hozzáférést biztosítsa a nyilvánosság számára az uniós dokumentumokhoz,[57] míg az iratbetekintési jog nemcsak az eljárás során, hanem annak lezárását követően is a valamely intézkedéssel érintett személy védelemhez való jogának részét képezi.[58]

92. Ezáltal teljes mértékben lehetséges, hogy azon kérdés vizsgálata, hogy a kérelmező hozzáférhet-e valamely meghatározott dokumentumhoz, eltérő eredménnyel jár attól függően, hogy azt melyik jogalap alapján vizsgálják. Így például minden további nélkül elképzelhető, hogy az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmére irányuló, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében előírt kivétel e rendelet alapján igazolja a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elutasítását, azonban az említett kivételre nem lehet hivatkozni egy olyan kérelmezővel szemben, aki a rá vonatkozó iratokhoz való hozzáférést kérelmez, és sikeresen hivatkozik érintettségére. Fordított esetben elképzelhető, hogy az a személy, aki nem tudja eredményesen bizonyítani, hogy valamely vizsgálat érinti őt, a dokumentumokhoz való hozzáférés általános joga révén mégis hozzáférést kaphat a vizsgálati iratok között szereplő bizonyos dokumentumokhoz.

93. A fentiek összességéből következik, hogy a Bíróság elutasíthatja a Bizottság által az OLAF-nak a fellebbező bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítésére irányuló kereseti kérelemmel kapcsolatban felhozott elfogadhatatlansági kifogást. E kérelem megalapozottságának elbírálása érdekében az ügyet mind az iratbetekintési jog, mind az 1049/2001 rendelet tekintetében vissza kell utalni a Törvényszék elé.

94. A felperes által előterjesztett bizonyításfelvételi indítványról[59] tehát nem szükséges határozni.

VI. A költségekről

95. Az eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján a Bíróság határoz a költségekről, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot. Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Bíróság határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

96. A jelen ügyben egyrészt el kell utasítani a fellebbezés azon részét, amely az azzal szemben benyújtott keresetre vonatkozik, hogy az OLAF megtagadta a korábbi vizsgálati eljárásokra vonatkozó vizsgálat lefolytatását, és a megtámadott végzést helyben kell hagyni, amennyiben az az e tekintetben előterjesztett kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant elutasította.

[57] Lásd: 2014. február 27-i Bizottság kontra EnBW Energie Baden-Württemberg ítélet (C-365/12 P, EU:C:2014:112, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[58] Lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 13-i UBS Europe és társai ítélet (C-358/16, EU:C:2018:715, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[59] Lásd a jelen indítvány fenti 30. pontját.

97. Másrészt, ha a fellebbezésnek helyt adnak az azzal szemben indított keresetet illetően, hogy az OLAF megtagadta a felperestől bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférést, akkor a Bizottság által az e kereseti kérelemmel kapcsolatban felhozott elfogadhatatlansági kifogást elutasítják, és az ügyet visszautalják a Törvényszék elé ugyanezen kérelemről való határozathozatal céljából. Ezenkívül a második jogalap vizsgálata során kiderült, hogy a Bizottság eljárása nem volt konstruktív, mivel elfogadhatatlansági kifogását ugyanaz az ellentmondás jellemzi, mint a Törvényszék érvelését. [60]

98. E körülményekre tekintettel a jelen ügyben indokoltnak tűnik úgy határozni, hogy a Bizottság viseli mind a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban részéről felmerült költségeket, mind pedig a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban a felperes részéről felmerült költségek felét.

99. Másfelől a fellebbezőt kötelezni kell a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban felmerült költségei felének viselésére.

100. A költségekről egyebekben nem kell határozni. [61]

VII. Végkövetkeztetések

101. A fenti megfontolások tükrében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

1. A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2020. május 12-i Dragnea kontra Bizottság végzését (T-738/18, nem tették közzé, EU:T:2020:208) hatályon kívül helyezi abban a részében, amelyben az mint elfogadhatatlant elutasítja az OLAF-nak Liviu Dragnea bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítése iránti kérelmet és Liviu Dragneát kötelezi a költségek viselésére.

2. A Bíróság az Európai Bizottság által az Európai Unió Törvényszéke előtt emelt elfogadhatatlansági kifogást elutasítja annyiban, amennyiben az az OLAF-nak Liviu Dragnea bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítése iránti kérelemre vonatkozik.

3. A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé, hogy az határozzon ugyanezen, az OLAF-nak Liviu Dragnea bizonyos dokumentumokhoz való hozzáférését megtagadó levelének megsemmisítése iránti kérelemről.

4. A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.

5. Az Európai Bizottság viseli azokat a költségeket, amelyek a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban részéről felmerültek, valamint azoknak a költségeknek a felét, amelyek Liviu Dragnea részéről a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban felmerültek.

[60] Lásd a jelen indítvány fenti 56. és 59. pontját.

[61] Lásd ebben az értelemben: 2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 69. pont).

6. Liviu Dragnea viseli az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban a jelen eljárásban és az elsőfokú eljárásban felmerült saját költségeinek felét.

7. A Bíróság a fennmaradó költségekről jelenleg nem határoz.